

at der fra Ministeriets Side kun kunde være Spørgsmaal om at nægte Anerkendelse, hvis der forelaa virkelig betydelige Overskridelser af den Revselsesret, som tilkommer Forstanderen paa en Opdragelsesanstalt, og det har jeg, som jeg nævnte før, ikke fundet, at der har foreligget, omend Mortensen i enkelte Tilfælde kan være gaaet for vidt. Jeg skal af Hensyn til den store Interesse for Børnesagen i det hele, som dette Forhold har, komme noget nærmere ind paa disse Forhold, end jeg ellers vilde have gjort, idet jeg ellers i alt for høj Grad vilde have frygtet for at opholde det høje Tings Tid.

Det ærede Medlem omtalte, at Overværgeraadets Formand, Overretsassessor Brun, havde sendt en Rundskrivelse til de socialdemokratiske Blade om at holde op med at angribe Flakkebjerg og søge at rehabilitere Anstalten. Det er ikke ganske rigtigt. Forholdet er ikke saaledes, at Assessor Brun har sendt en saadan Rundskrivelse til de socialdemokratiske Blade, men Forholdet er det, at Assessor Brun til en Mand i Vejle, der er Formand for et Selskab i Vejle, der kaldes „Børnenes Vel“, en Mand, som i denne Egenskab er kendt med Brun, og som tillige tilfældigvis er Redaktør af det socialdemokratiske Blad i Vejle, har sendt en Skrivelse, hvori han spurgte ham, om han mente, det vilde være muligt at komme til en Forstaaelse med de socialdemokratiske Blade om at ophøre med at angribe Forholdene paa Flakkebjerg. Assessor Brun mente nemlig, at da de socialdemokratiske Blade for en stor Del læses af den Befolkning, hvis Børn komme paa Flakkebjerg, saa vilde det være af Interesse, at Forholdene paa Flakkebjerg i denne Presse bleve stillede i det rette Lys. Imidlertid blev det ikke til noget med Henvendelsen til de socialdemokratiske Blade, formodentlig fordi Manden i Vejle ikke har tilraadet Hr. Brun at udsende en saadan. Jeg har en Genpart af denne Skrivelse, og jeg vil tillade mig, for saa vidt den højtærede Formand ikke har noget imod det, at oplæse noget af Skrivelsen, fordi den viser, hvilken Opfattelse Assessor Brun, Overværgeraadets Formand og den, der er Overinspektør ved Opdragelsesanstalterne, har af Forholdene paa Flakkebjerg baade før og efter de afholdte Forhør. Vi vide jo alle sammen her i Rigsdagen, at Assessor Brun har gennem en lang Række Aar netop lagt sig Børnesagen paa Sinde og har udført et meget stort Arbejde i den Sag, og han har derigennem lagt sin Kær-

lighed til Børnene for Dagen, saa der er ingen Grund til at tro, at han, hvis der efter hans Mening var noget paa Flakkebjerg, der var galt, skulde have lukket Øjnene derfor.

Assessor Brun skriver: „Det hænder endog, at Forældre komme rejsende langvejs fra for at bede mig om, hvad saa end sker, ikke sende Børnene til Flakkebjerg. Efter min bedste Overbevisning er denne Frygt fuldstændig ubegrundet; i Virkeligheden ere Forholdene lige saa gode paa Flakkebjerg som paa de andre Opdragelsesanstalter, og Mortensen er en dygtig Mand; det har vist sig, at alle de Dreng, Undersøgelssdommeren overhovedet har kunnet faa fat i, navnlig ogsaa Dreng, der ere udenfor enhver Paavirkning af Anstalten (18aarige og derover), have erklæret, at de have haft det godt paa Flakkebjerg, og at de alle holdt af Mortensen. Jeg føler mig ganske sikker paa, at dette ogsaa stemmer med Sandheden. Der er nu udarbejdet et Strafregulativ, og jeg har personlig paa det næjeste undersøgt Forholdene og talt med Mortensen, og han forstaaer jo saa godt, at Forholdene der blive ogsaa fra min Side fulgte med særlig Agtpaaagivenhed“.

Det er en Udtalelse om de nuværende Forhold paa Flakkebjerg og de Forhold, som ere komne frem under Undersøgelsen, fra en ganske upartisk Mand, hvis Kærlighed til Børnene er ganske ubestridelig; men jeg skal ogsaa selv efter mit eget Kendskab til disse Forhør omtale dem lidt nærmere; jeg skal gøre det saa kort som muligt. Jeg har allerede tidligere oplyst, at det under disse Forhør Gang paa Gang har vist sig, at Folk i Omegnen af Flakkebjerg have givet Mortensen det bedste Skudsmaal og udtalt, at efter deres Mening var Mortensen nærmest for blød mod Drengene. Lige overfor dette udtalte det ærede Medlem, at Munden var lukket paa hele Omegnen, og at Forholdet var det, at han ved sin Nærværelse i Flakkebjerg ikke havde kunnet faa Folk til at udtale sig, førend han havde sagt til dem: Jeg ønsker slet ikke at vide Deres Navn, og hvad De siger, vil ikke blive paaberaabt som kommende fra Dem; først da var der nogle, der havde udtalt, at det gik strengt til paa Flakkebjerg. Jeg maa lige overfor dette hævde, at Forholdet er det, at under Forhørene er en hel Række Folk i ansete og i ganske uafhængige Stillinger, Folk, som ikke staa i nogen som helst Forbindelse med Flakkebjerg, blevne afhørte. Der er